

*Мені ж, мій Боже, на землі
Подай любов, сердечний рай! І більш нічого не давай!*

ЖІНКИ У ДОЛІ

Тараса Шевченка

- Ведучий 8: Жінки в житті і творчості Тараса Шевченка займають особливе місце
- Ведучий 9: Якщо любов лежить в основі руху Всесвіту, то, без сумніву, вона творить і мікросвіт будь-якої особистості. Особливо цікаво нам, як це небесне почуття впливає на геніїв, яке місце займає в їхньому житті
- Ведучий 8: Академік Олександр Білецький писав: “У своїх поезіях Шевченко передусім лірик, який завжди кипить, бушує, перебиває сам себе, плаче, проклинає і, кінець кінцем, показує нам насамперед себе самого...”
- Ведучий 9: Сказано правильно, але неповно. Серце митця було напрочуд чутливим до краси. А жінку Кобзар вважав “самым блестящим перлом в венце созданий” (з листа до приятеля Залеського). Тому й не дивно, що поет захоплювався жінками, вони хвилювали його уяву, викликали любов, прагнення створити свій куточок раю серед житейського пекла.
- Ведучий 8: Першою любов’ю Тараса була Оксана Коваленко. Їй присвячена поема “Мар’яна-черниця”. А спогади про красуню Оксану поет вилив у вірші “Ми вкупочці колись росли”.
- Ведучий 9: “Ганні вродливій” (так називав Тарас дружину полковника Платона Закревського, власника села Березова Рудка, що на Полтавщині) поет присвятив поему “Слепая”, а також поезії “Г. З.” Та “Якби зустрілися ми знову...”. Збагнути глибину почуттів до цієї жінки, котру дослідники життєпису Шевченка вважають його єдиним справжнім великим коханням, можна, слухаючи поезію.
- Ведучий 8: У 1843 році, під час поїздки на Україну, Шевченко познайомився із дружиною поміщика Закревського – красунею Ганною Закревською. Це було щире, але невзаємне кохання...

Ведучий 9: Перед портретом Ганни Закревської, який намалював Тарас Шевченко, зупиняються і довго стоять люди, навіть ті, які нічого не знають про історію кохання Шевченка. Здається, що очі жінки невідступно переслідують їх. На кожному з портретів Шевченка немає таких очей, такого слізно – ніжного, промовистого погляду, як на

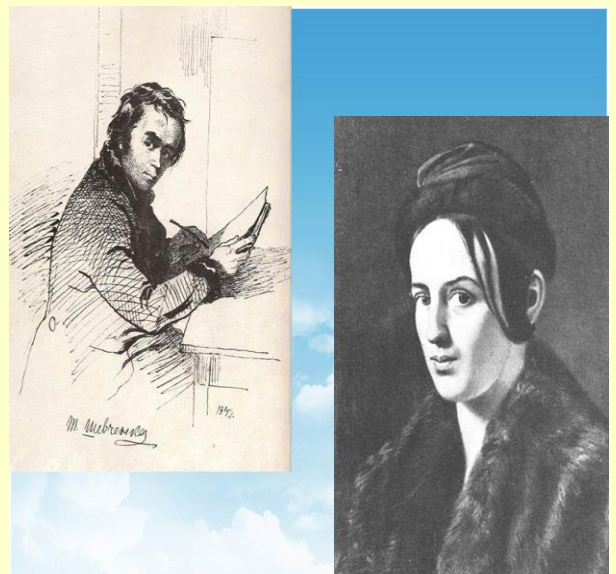
портреті Ганни Закревської. Її очі тільки на перший погляд здаються чорними, але, якщо придивитися, можна побачити, як Шевченко витримав у них справжній колір – сяючу навколо великих зіниць глибоку синяву, тому що очі у Ганни Закревської були синіми...

Ведучий 8: Але вирішальне свідчення про те, що саме Ганна Закревська його справжнє, єдине велике кохання, - є вірш Шевченка “Якби зустрілися ми знову”, присвячений їй, в якому поет називає Ганну “сном”, “святим дивом”.

Читець: “Якби зустрілися ми знову”

Ведучий 9: Печаль душі, зажура серця чується у цих щирих рядках любові – великої, справжньої, але нещасливої...

Ведучий 8: Чи соціальна нерівність, чи відсутність справжнього почуття з боку Шевченка стали на шляху до поєднання його долі з долею Варвари Рєпніної, дочки російського державного діяча, генерала кавалерії? Ця таємниця назавжди схована в їхніх серцях. Але вже той факт, що Шевченко подарував їй свій автопортрет, присвятив поему російською мовою “Тризна”, є свідченням глибокої симпатії до цієї

неординарної жінки.

Читець: Присвята до поеми “Тризна”.

Ведучий 9: Варвара Рєпніна була гідна любові Тараса. Її інтелект, духовне багатство, поетичне світосприймання сповнили хвилюванням серце поета, але не спричинили бурі. У листі до Шарля Ейнара княгиня пише: “...щораз більше виявлявся мій потяг до нього: він відповідав мені деколи теплим почуттям, але пристрасним - ніколи”.

Ведучий 8: Любов – сліпа. І генії підвладні цій хворобі. Останнім почуттям, що спалахнуло в серці Шевченка, була любов до Ликери Полусмакової, колишньої наймички, кріпачки. Сучасники поета скептично ставилися до цього об’єкта його кохання. Ликера для Шевченка була останньою соломинкою, яка мала порятувати його від самотності, останньою надією на створення свого маленького раю. Він запропонував їй одружитися й виїхати в Україну.

Читець: Вірш “Ликері”.

Ведучий 9: Та не судилося стати Ликері Шевченковою долею. Згодом вона вийде заміж за перукаря Яковлева. А серце поета переповнить біль, розпач, безнадія від усвідомлення страшної, всепоглинаючої самотності.

Ведучий 8: Звичайно, мало мажору в інтимній ліриці поета, бо через призму власної долі, через біль зраненого серця пропустив він свою поезію. Самотність, нерозділеність кохання – ось ті струни, на

яких звучить
Шевченкова пісня
печалі.

